

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.058/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szabó Antal ügyvéd ügyintézésével a Szabó Antal Ügyvédi Iroda (3535 Miskolc, Eper utca 10.) által képviselt felperes neve, címe felperesnek, a dr. Székely Péter ügyvéd (3530 Miskolc, Kisavas-alsó sor 22.) által képviselt alperes neve, címe alperes ellen jóhírnév megsértése miatt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 13.P.21.252/2009/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 6 250 (hatezer-kétszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek között 1999. december hó 31. napján szerződés jött létre fogorvosi alapellátás és fogorvosi szakellátás biztosítására M. város lakosságára kiterjedő területi ellátási kötelezettséggel.

Az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet módosítása 2008. június hó 1. napi hatállyal bevezette az ún. ellátási minimumidőket, így az alperes részére a minimumidők figyelembevételével meghatározott díjazás került kifizetésre. Az alperes ennek hatására a hozzá forduló nem m.-i lakos pácienseket arról tájékoztatta, hogy az ellátási kötelezettségére, valamint a finanszírozási problémákra tekintettel őket ellátni csak térítés ellenében tudja. Emiatt a nem m.-i páciensek szüleinek egy része panasszal fordult a felpereshez. A helyzet megoldása érdekében az ÁNTSZ határozatot hozott arról, hogy az alperes ellátási kötelezettsége nem csupán a m.-i lakosokra terjed ki, majd a különböző

hatóságok egyeztetésének eredményeként több szolgáltató került kijelölésre a fogszabályozási tevékenység ellátására.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azon nyilatkozatával, miszerint a MEP 2008. szeptember hó 1. napjától nem támogatja a vidéki gyermekek kezelését, csak a m.-i gyermekekét, ezért a biztosítottaknak fizetniük kell a kezelésért, valótlan tényt állított, nevezetesen azt, hogy a biztosítottak ellátását biztosítási jogviszonyuk ellenére nem finanszírozza a felperes. Ezzel az alperes a felperes jóhírnévhez fűződő jogát megsértette, hiszen más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állított, híresztelt, illetőleg való tényt hamis színben tüntetett fel. Emiatt a felperes az alperest a jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől való eltiltásra kérte kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte tagadva a felperes jó hírnévhez fűződő jogának a megsértését.

Az elsőfokú bíróság a 10. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította, és őt 62 500 Ft perköltség 15 napon belül történő megfizetésére kötelezte az alperes javára.

Határozatának indokolása szerint a felperesnek a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében azt kellett volna bizonyítania, hogy a jóhírnevét megsértették. Ezzel összefüggésben nem csupán az volt vizsgálendő, hogy a keresetlevélben meghatározott konkrét mondat elhangzott-e, hanem az is, hogy ezen kijelentés tartalmával megegyező tájékoztatás a betegek, illetőleg szüleik irányába elhangzott-e. A pernek azonban az alperes működésének jogszerűsége, szerződésszerű magatartásának vizsgálata nem volt a tárgya, ezért közömbös volt a hatóságok eljárása, vezetőinek a nyilatkozata, a különböző egyeztetések tartalma, ami miatt az elsőfokú bíróság az e vonatkozásban felajánlott bizonyítást mellőzte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja értelmében a lefolytatott bizonyítás alapján a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint nem állapítható meg a felperes által az alperesnek tulajdonított közlés.

Az tény, hogy a felperes által bizonyítékként megjelölt levelek tartalma szerint a betegekkel, illetőleg a szüleikkel az alperes részéről azt közölték, hogy a társadalombiztosítás a vidéki gyerekek fogszabályozását nem támogatja. Ezek a levelek azonban kizárólagos jelleggel nem bírnak, azokat az egyéb bizonyítékokkal összevetve kell értékelni, így nem hagyhatóak figyelmen kívül a tanúvallomások sem. Ez utóbbiak alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a levélírók számára a gyermekük fogorvosi ellátásának támogatottsága bírt jelentőséggel, így ez határozta meg a szemléletmódjukat a levelek megírása során is.

A tanúvallomások alapján az állapítható meg, hogy az alperesi tájékoztatás a levelekben írtakhoz képest szélesebb körű volt, ezért az elsőfokú bíróság az alperesi állítást fogadta el a tájékoztatás tartalmára nézve, az pedig a felperes jóhírnevét nem sérti, ami miatt az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és őt a pervesztessége miatt marasztalta

az alperes költségeiben, míg a kereseti illetéket az állam viseli a felperes személyes illetékmentessége okán.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást kérte.

Fellebbezése indokaként a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás „iratellenességére” hivatkozott, amiből téves jogi következtetések kerültek levonásra. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében írtak ellenére nem jelölte meg, milyen konkrét bizonyítékok alapján jutott a kereset elutasítását eredményező következtetésre. A felperes álláspontja szerint az általa becsatolt levelek szó szerint tartalmazzák azt a mondatot, amit az elsőfokú bíróság nem talált bizonyítottnak; e körben utalt a Pp. 196. §-a (1) bekezdésének d) pontjára is. Az elsőfokú bíróság az elfogulatlan tanúk tömegével szemben anélkül fogadta el az ügyben érdekelt és nyilvánvalóan elfogult alperesi alkalmazott tanúvallomását, hogy ennek indokát adta volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a „felperes fellebbezésének az elutasítását” és az elsőfokú bíróság ítéletének „hatályában való fenntartását” kérte annak megalapozottsága miatt, azaz ellenkérelme tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Mindenekelőtt az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy az ún. volumenkorlát bevezetésével az alperes részére nyújtott finanszírozás kedvezőtlenül változott meg. Az alperes az ezt megelőző időszakban az elszámolt pontok minimumidő túllépése miatti levonása nélkül részesült teljesítménydíjban, így például 2008. májusában 8 791 eFt kifizetés történt a részére 3 745 410 pont alapulvételeivel. A minimumidő bevezetését követő három hónapon keresztül az alperes nem változtatott a korábban folytatott ellátási gyakorlatán, és ennek eredményeképpen 2008. június, július és augusztus hónapokban 2 220 565 (63 %), 2 305 565 (68 %), illetőleg 1 081 688 (44 %) pont levonására került sor a minimumidő túllépése miatt, miáltal 3 916,6 - 3 615,4 - 4 967,9 eFt-ra csökkent a részére teljesített kifizetés. Ennek következtében döntött az alperes úgy, hogy a szerződés szerinti ellátási kötelezettsége alá tartozó m.-i lakosokat látja el a korábbiaknak megfelelően, akik a rendelkezésére álló kapacitását lefedik, míg az ellátási területén kívüli lakosok ellátását a szükséges kapacitás hiányában csak térítés ellenében vállalja - ha ezek a páciensek változatlanul nála és várakozás nélkül kívánják a kezelés folytatását -, mert különben a minimumidő túllépése miatt a MEP a részére a vidéki betegek kezelését nem téríti. Ezt tartalmazta az alperes részéről elhangzott tájékoztatás.

Az így kiegészített tényállás mellett is az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helyes jogi következtetésre jutott.

Alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségének, az elsőfokú bíróság ítélete ugyanis mentes a felperes által megjelölt hiányosságoktól és ellentmondásoktól.

Az elsőfokú bíróság megjelölte az általa megállapított tényállás alapjául szolgáló bizonyítékokat, valamint számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló okirati bizonyítékok és tanúvallomások Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti értékelése miatt miért az alperes tényállítását fogadta el valónak.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolás nélkül az „elfogulatlan tanúk tömegével” szemben a nyilvánvalóan elfogult alperesi alkalmazott tanúvallomását fogadta el, ugyanis ezen tanúk vallomása nem volt egymásnak ellentmondó, így az egyik nem zárta ki a másikat. Mindenekelőtt megjegyzi az ítéletábra, helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a szülők által megírt leveleket nem kizárólagosan, hanem a tanúvallomásokkal összevetve kellett értékelni a bizonyítékok között, és ennek során figyelemmel kellett lenni arra, miszerint a levélírók az elhangzott tájékoztatásból annak a számukra sérelmes, ezáltal jelentőséggel bíró részletét ragadták ki és hangsúlyozták a felperes felé közölt panaszukban.

A levélírók közül a tanúként kihallgatott **Cs. E., Nné N. A.** és **B. S. Nné** visszaemlékezni már nem tudtak arra, az alperes részéről elhangzott-e annak oka, hogy a nem m.-i gyermekek ellátását miért csak térítés ellenében vállalta az alperes; ők csak a számukra jelentőséggel bíró közlést jegyezték meg. Emiatt ezek a tanúvallomások nem cáfolták az alperes állítását. **K. S.** tanú közvetlen ismerettel nem rendelkezett az alperes részéről elhangzott tájékoztatásról, ahogy a felperes alkalmazásában álló **Csné K. M.** tanú sem, előbbi a gyermekét a kezelésre elkísérő édesanyjától, utóbbi a felpereshez telefonáló szülők elmondásából tudott arról.

Á. T. tanú viszont emlékezett arra, hogy az alperes részéről adott tájékoztatás részét képezte, miért vonták ki a vidéki gyerekeket a támogatott kezelés köréből, ahogy **Szné H. L. E.** tanú szintén az alperes által állított teljes körű - a volumenkorlátra is kiterjedő - tájékoztatás megtörténtét igazolta. Nincs semmilyen ok azt feltételezni, hogy az alperes az egyes betegeknek eltérő tájékoztatást adott volna, ezért ez utóbbi két tanú vallomása kétségtelenné teszi az alperes által állított, és a részéről tanúként kihallgatott dr. **K. S. P.** vallomásával alátámasztott tartalmú tájékoztatás elhangzását. A tájékoztatást indokoltságát - a volumenkorlát következtében az alperesnél fellépő kapacitáshiányt és ennek az alperes oldalán meglévő anyagi következményeit - pedig megfelelően igazolta a felperes által becsatolt, az alperes részére elszámolt pontokra és teljesített kifizetésekre vonatkozó kimutatás, valamint a felperes alkalmazásában álló **Csné K. M.** tanúvallomása.

A felperes tévesen hivatkozott a Pp. 196. §-a (1) bekezdésének d) pontjára a fellebbezésében. Ez a jogszabályhely ugyanis a gazdálkodó szervezetek által kiállított okiratokkal kapcsolatos rendelkezést tartalmaz, nevezetesen: a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy a gazdálkodó szervezet által üzleti körében kiállított okiratot szabályszerűen aláírták. Az

alperes részéről elhangzott tájékoztatás tartalmát bizonyító, ilyen alakiságnak megfelelő okirat azonban a felperes részéről becsatolásra nem került, és ilyenek a keresetlevél mellékletét képező levelek sem tekinthetők. E jogszabályi hivatkozásnak akkor volna jelentősége, ha az alperes által ez előbbi feltételnek megfelelő, és a felperes által sérelmezett kijelentést tartalmazó okirat kiállítására került volna sor, ennek megtörténtét viszont maga a felperes sem állította. A szülők által megírt levelek (amelyek közül amúgy is csak kettő felelt meg a Pp. 196. §-a (1) bekezdésének a) pontjában írt feltételnek), mint magánokiratok teljes bizonyító ereje pedig nem volt releváns, mert egyrészt az alperes nem tette vitássá a levelek által tartalmazott nyilatkozatok megtételét, másrészt a per tárgyát nem is az ezekben szereplő kijelentések, hanem az alperes által adott tájékoztatás tartalma képezte.

A leírtak szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az alperes részéről elhangzott tájékoztatás tényleges tartalmát, és ennek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy ez valótlan állítást nem tartalmazott, így a felperes jóhírnevét sem sértette. Emiatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró alperes javára perköltséget fizetni, melynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperes személyes illetékmentessége miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Debrecen, 2010. május hó 4. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -